

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **J. H.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem,
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov,

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 61/39, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č. j. 2187677/19/2514-50521-505353,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 22. 10. 2019, č. j. 2187677/19/2514-50521-505353, se **pro nezákonnost zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 22. 10. 2019, č. j. 2187677/19/2514-50521-505353, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí pokuty ve výši 1 214 899 Kč za neoznámení osvobozeného příjmu za zdaňovací období roku 2016, která byla žalobci uložena platebním výměrem žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. 1610060/19/2514-50521-505353. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že svou oznamovací povinnost plynoucí z § 38v zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) nesplnil z důvodu svého velmi vážného zdravotního stavu, kdy mu byl v listopadu 2016 diagnostikován adenokarcinom tlustého střeva, přičemž v únoru 2017 podstoupil operaci ve FN Motol, kdy byla provedena resekce nádoru. Následně došlo v roce 2018 k opětovnému chirurgickému zákroku, směřujícímu k odstranění nádoru. S ohledem na průběh léčby žalobce rovněž opakovaně podstoupil náročnou sérii chemoterapií. Povinnost podat oznámení o osvobozených příjmech z bezúplatného darování v linii přímé splnil v náhradní lhůtě dne 15. 3. 2019 bezodkladně poté, co byl žalovaným vyzván.
3. Žádost žalobce o prominutí pokuty žalovaný zamítl z důvodu, že nebyly splněny podmínky Pokynu k promíjení pokuty za neoznámení osvobozeného příjmu Generálního finančního ředitelství GFR-D-28 ze dne 28. 6. 2016, č. j. 87722/16/7100-10111-010509 (dále jen „pokyn GFR“). Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, a to kvůli nesprávnému posouzení ospravedlnitelných důvodů.
4. Podle žalobce jsou ospravedlnitelné důvody pro prominutí pokuty vymezeny v § 38w odst. 6 zákona o daních z příjmů široce, aby správní orgány mohly prostřednictvím správního uvážení zohlednit konkrétní okolnosti daného případu. Taxativní vymezení ospravedlnitelných důvodů není reálně možné, neboť běžný život přináší množství situací, které nelze předem vymezit žádnou normou. Žalovaný na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nenaplnil ospravedlnitelný důvod vymezený v bodu č. 1 čl. II. 3. A. pokynu GFR, jakož ani jiný ospravedlnitelný důvod. K tomu žalobce namítl, že pokyn GFR je toliko interním normativním aktem, který nezákonně zúžil důvody pro prominutí pokuty stanovené zákonem na pouhé čtyři situace. Žalovaný se proto měl řídit zákonem, a nikoli tímto pokynem, který navíc nikterak nezohledňuje konkrétní okolnosti případu, osobu pachatele správního deliktu, jeho poměry, míru zavinění, společenskou škodlivost jeho jednání či polehčující okolnosti. Žalovaný tím, že v napadeném rozhodnutí zohlednil pouze důvody pro prominutí pokuty stanovené pokynem GFR, neposoudil konkrétní okolnosti případu, současně interní normativní instrukci nadřadil nad zákon a svou diskreční pravomoc degradoval na rozhodování podle šablony.
5. Žalovaný podle žalobce v napadeném rozhodnutí dále neposuzoval závažnost jeho jednání a přiměřenost uložené pokuty. Žalovaný měl přihlížet k povaze a závažnosti správního deliktu, míře zavinění, okolnostem, za jakých k porušení právní povinnosti došlo, společenské škodlivosti jednání, která je v jeho případě zcela bagatelní, i k tomu, že žalobce v minulosti vždy řádně plnil své zákonné povinnosti vůči finanční správě. Bez těchto úvah je napadené rozhodnutí nejen nezákonné, ale i nepřezkoumatelné. Žalobce namítal, že porušil povinnost oznámit osvobozené příjmy z důvodu vážného onkologického

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

onemocnění, které mu znemožňovalo řádné splnění jeho povinností. Jeho zdravotní stav mu neumožňoval, aby v této specifické záležitosti navštívil daňového poradce, probral s ním své veřejnoprávní povinnosti a pověřil jej k podání oznámení o osvobozených příjmech. Z jeho žádosti o prominutí pokuty je navíc naprosto zřejmé, že jeho záměrem nebylo vyhnout se oznamovací povinnosti, nýbrž že pouze nesprávně interpretoval § 38v zákona o daních z příjmů. Domněnku, že na jeho případ plně dopadá odst. 3 uvedeného ustanovení, tedy že osvobozené příjmy z bezúplatného darování v linii přímé není třeba oznamovat, jelikož je správce daně může zjistit z rejstříků či jiných evidencí, podle žalobce bezpochyby nelze za dané situace klást k jeho tíži.

6. Vzhledem k tvrzeným skutečnostem měl žalovaný v řízení o prominutí pokuty podle žalobce výši uložené pokuty moderovat či od jejího uložení zcela upustit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. V něm popsal, proč podle něj žalobce nenaplnil ospravedlnitelný důvod vymezený v bodu č. 1 čl. II. 3. A. pokynu GFŘ, podle kterého se má jednat „o poplatníka, kterému nepříznivý zdravotní stav (dočasný nebo trvalý), který vznikl v kalendářním roce, ve kterém má povinnost oznámit osvobozené příjmy, tj. od 1. 1. daného roku, nejpozději však do konce lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém příjem obdržel, zabránil plnit jeho povinnosti (nutno doložit prokazatelným způsobem)“. Podmínkou pro naplnění předmětného ospravedlnitelného důvodu totiž byl vznik nepříznivého zdravotního stavu v období od 1. 1. 2017 do 3. 4. 2017 (kdy uplynula lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016), neboť jím mají být řešeny situace akutní. Trvá-li nepříznivý zdravotní stav delší časové období, může si daňový subjekt k zastupování před správcem daně zvolit zmocněnce. Zákonným důvodem pro vyhovění žádosti nemůže být ani nesprávný výklad právní normy. Uložená sankce je podle žalovaného s ohledem na to, že žalobce podal oznámení o osvobozených příjmech až na základě výzvy žalovaného, zcela v souladu se zákonem. Žalovaný dále poukázal na to, že dne 30. 3. 2017 mu žalobce oznámil jiný příjem z úplatného převodu podílu v obchodní korporaci GRACIA, spol. s r.o., a že pokyn GRF při promíjení toleruje i oznámení do 60 dnů po uplynutí lhůty.
8. Žalovaný uzavřel, že při svém rozhodování byl povinen postupovat v souladu se zákonem i pokynem GFŘ, a jeho rozhodnutí proto není nezákonné. V případě žalobce nenastal důvod odchýlit se od správní praxe.

Replika žalobce

9. Žalobce v replice namítal, že pokyn GFŘ zužuje zákonnou úpravu a vytváří novou právní normu, která je v rozporu se smyslem zákona. Z napadeného rozhodnutí i z vyjádření žalovaného je podle žalobce zcela zřejmé, že důvodem zamítavého rozhodnutí bylo primárně to, že se žalobce „netrefil“ do žádného důvodu, který určuje pokyn GFŘ. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice uvádí, že skutečnosti tvrzené žalobcem nemohou být považovány za ospravedlnitelné důvody, neboť omluvitelným důvodem jsou zpravidla takové skutečnosti, jež nastanou v průběhu lhůty k činění úkonu, ovšem takové odůvodnění je zcela obecné a nic neříkající. Z úvah žalovaného na stranách 4-5 vyjádření rovněž vyplývá, že žalovaný opět mechanicky vycházel z bodu 1 čl. II. 3. A pokynu GFŘ a že neprovedl vlastní přezkoumatelné posouzení splnění podmínek zákona o daních z příjmů. Zákon o daních z příjmů neuvádí, že zdravotní důvody musí nastat ve lhůtě pro Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

učinění opomenutého úkonu a že dřívější či pozdější onemocnění není důvodem pro prominutí pokuty. Dle názoru žalobce je lhostejné, že onemocněl před lhůtou k učinění úkonu či že byl z nemocnice propuštěn před uplynutím lhůty pro podání oznámení o osvobozeném příjmu, pokud mu projevy nemoci a komplikace zabránily v tom, aby splnil svou zákonnou oznamovací povinnost.

10. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že mu žalovaný opakovaně kladl k tíži, že v jiné věci svou oznamovací povinnost splnil. Žalobce však nemůže být trestán za to, že plní svoje zákonné povinnosti, byť v jiném řízení. Nedostatečně – tedy podle žalobce nikoli pouze v rámci negativní podmínky podle § 259c odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) – byla zohledněna bezvadná daňová minulost žalobce.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělili svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti podané žaloby. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného správce daně o zamítnutí žádosti žalobce o prominutí pokuty za nepodání oznámení o osvobozených příjmech ve stanovené lhůtě. Proti němu není podle § 259 odst. 4 daňového řádu přípustný opravný prostředek, který by bylo nutné vyčerpat coby podmínku přípustnosti správní žaloby ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., a lze se tak domáhat zrušení rozhodnutí přímo u správního soudu postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. Žaloba tedy je přípustná.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaný výzvou ze dne 12. 3. 2019, č. j. 486905/19/2514-50521-505353, vyzval žalobce k dodatečnému splnění povinnosti dle § 38v odst. 4 zákona o daních z příjmů, konkrétně k podání oznámení o osvobozených příjmech fyzických osob za zdaňovací období roku 2016. Dne 15. 3. 2019 žalobce toto oznámení učinil. Žalovaný následně vydal platební výměr ze dne 3. 6. 2019, č. j. 1610060/19/2514-50521-505353, kterým žalobci vyměřil pokutu za neoznámení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osvobozeného příjmu ve výši 1 214 899 Kč. Dne 12. 6. 2019 podal žalobce u žalovaného žádost o prominutí pokuty za neoznámení osvobozeného příjmu podle § 38w odst. 6 zákona o daních z příjmů, kterou odůvodnil stejně jako později v žalobě. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost zamítl s odůvodněním, které zopakoval i v soudním řízení (viz 7. bod odůvodnění tohoto rozsudku). Uzavřel, že žalobce nenaplnil ospravedlnitelný důvod podle č. 1 čl. II. 3. A pokynu GFR ani žádný jiný ospravedlnitelný důvod.

16. Zákon o daních z příjmů v § 38v odst. 1 stanoví, že obdrží-li poplatník daně z příjmů fyzických osob příjem, který je od daně osvobozen a který je vyšší než 5 000 000 Kč, je poplatník povinen oznámit správci daně jeho obdržení do konce lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém příjem obdržel. Nepodá-li poplatník oznámení o osvobozených příjmech v uvedené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu za neoznámení osvobozeného příjmu. Výši pokuty pak zákon stanoví s ohledem na následný postup poplatníka daně. Splní-li poplatník povinnost po zákonem stanovené lhůtě, aniž by k tomu byl vyzván, činí pokuta 0,1 % z částky neoznámeného příjmu [§ 38w odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů]. V případě splnění povinnosti v náhradní lhůtě poté, co k tomu byl vyzván, činí pokuta 10 % z částky neoznámeného příjmu [§ 38w odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů]. Nesplní-li poplatník tuto povinnost ani v náhradní lhůtě, činí pokuta 15 % z částky neoznámeného příjmu [§ 38w odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů].
17. V nyní projednávané věci žalobce splnil svou povinnost oznámit osvobozený příjem v náhradní lhůtě, kterou mu žalovaný určil ve výzvě k podání oznámení o osvobozených příjmech fyzických osob. Následně proto žalovaný uložil žalobci pokutu podle § 38w odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů ve výši 10 % z částky neoznámeného příjmu, tj. ve výši 1 214 899 Kč, neboť celkový příjem žalobce z převodu nemovitostí činil 12 148 990 Kč.
18. V souladu s § 38w odst. 6 zákona o daních z příjmů může správce daně zcela nebo zčásti prominout pokutu za neoznámení osvobozeného příjmu, pokud k nesplnění povinnosti oznámit osvobozený příjem došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit.
19. Výkladem a aplikací uvedených ustanovení zákona se již ve skutkově obdobné věci zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Afs 245/2019-28. K § 38w odst. 6 zákona o daních z příjmů uvedl, že „z formulace citovaného ustanovení je zřejmé, že zákonodárce zde zkombinoval neurčitý právní pojem („důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit“) a správní uvážení („správce daně může“). Správní orgán tedy musí nejprve posoudit, zda je naplněn neurčitý právní pojem. Shledá-li, že tomu tak je, přistoupí ke správnímu uvážení.

Pokud jde o výklad neurčitých právních pojmů, Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS, vyslovil, že závěr správního orgánu týkající se výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav podléhá soudnímu přezkumu v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat; jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Výsledkem vyhodnocení konkrétního neurčitého právního pojmu je následně závěr, který nemá alternativu. Jinak řečeno, dospěje-li správní orgán k závěru, že neurčitý právní pojem byl naplněn, je povinen rozhodnout tak, jak daná norma, která v sobě neurčitý právní pojem obsahuje, předpokládá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V nyní projednávaném případě jde o situaci do jisté míry specifickou, neboť zákonodárce zkomboval neurčitý právní pojem se správním uvážením. Dojde-li tedy k naplnění neurčitého právního pojmu („důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit“), neznámá to, že správní orgán musí pokutu za neoznámení osvobozeného příjmu automaticky prominout. Naopak, na řadu se dostává správní uvážení, které umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda pokutu zcela nebo zčásti promine, či nikoli. Toto správní uvážení pak rovněž podléhá soudnímu přezkumu, avšak pouze do té míry, zda správní orgány při své úvaze nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, č. 416/2004 Sb. NSS)“.

20. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí aplikoval pokyn GŘŘ a konstatoval, že skutečnosti tvrzené žalobcem nenaplnily neurčitý právní pojem, tj. konstatoval, že se na jeho straně nejednalo o důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu považovat za ospravedlnitelný. Soud se s tímto posouzením neztotožňuje.
21. I v názoru na soudní přezkum posouzení ospravedlnitelného důvodu, pro který nebyl osvobozený příjem včas oznámen, se totiž zdejší soud ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku: „[...] důvody, které zákon označuje za ospravedlnitelné a pro které je následně možné uloženou pokutu zcela nebo zčásti prominout, zákon blíže nespecifikuje. Zcela záměrně zde zákonodárce zakotvil právě neurčitý právní pojem, který správním orgánům umožní reagovat na konkrétní okolnosti jednotlivých případů za současného dodržení smyslu právní úpravy prominutí uložené pokuty. Z hlediska následného soudního přezkumu ve vztahu k výkladu neurčitého právního pojmu je metodický pokyn vydaný Generálním finančním ředitelstvím (tj. „Pokyn GŘŘ-D-28 k promíjení pokuty za neoznámení osvobozeného příjmu“ ze dne 28. 6. 2016, č. j. 87722/16/7100-10111-010509) nerozhodný. Podstatné je v tomto ohledu znění zákona, který však blíže jednotlivé ospravedlnitelné důvody nevymezuje. Zásadní je proto posouzení, zda skutečnosti tvrzené stěžovatelem bylo možné považovat za důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu považovat za ospravedlnitelný z hlediska prominutí uložené pokuty, tj. za důvod ve smyslu § 38w odst. 6 zákona o daních z příjmů, a to bez ohledu na to, jak tyto důvody vykládá vydaný metodický pokyn“.
22. Žalobce v žádosti o prominutí pokuty uvedl, že mu byl v listopadu 2016 diagnostikován adenokarcinom tlustého střeva, přičemž v únoru 2017 podstoupil operaci ve FN Motol, kdy byla provedena resekce nádoru. Tato svá tvrzení doložil lékařskými zprávami. V souvislosti s tím je podle soudu přirozené, že uvedený závažný zdravotní stav žalobce včetně jeho nepochybně déletrvajících dopadů na psychiku žalobce si po operaci vyžádal přiměřenou dobu pro posouzení výsledků zákroku a rekonvalescenci žalobce. Soud proto považuje za prokázané, že v době, kdy měl oznámit osvobozený příjem, žalobce trpěl vážnými zdravotními potížemi, které mu zcela nepochybně značně komplikovaly každodenní život. Uvedené zdravotní problémy proto je s ohledem na všechny okolnosti případu možné považovat za ospravedlnitelný důvod ve smyslu § 38w odst. 6 zákona o daních z příjmů. Opomenutí povinnosti podat oznámení o osvobozených příjmech tak nepředstavovalo pouhou liknavost či nezodpovědnost, které by ospravedlnitelným důvodem být nemohly.
23. Splnění jiné daňové povinnosti (tj. oznámení jiného příjmu z úplatného převodu podílu v obchodní korporaci GRACIA, spol. s r.o.), na které v napadeném rozhodnutí poukazoval žalovaný, je z hlediska samotného naplnění tzv. ospravedlnitelného důvodu irelevantní. Žalovaný bude mít pro zvážení této okolnosti prostor následně při samotném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním uvážení (tj. při uvážení, zda uloženou pokutu promine a v jaké výši). Úkolem žalovaného v rámci posuzování žádosti o prominutí pokuty bude zabývat se přiměřeností pokuty, a to nejen s ohledem na ekonomické a sociální poměry daňového subjektu – žalobce; srov. analogicky § 259aa odst. 3 daňového řádu, který upravuje prominutí pokuty za opožděné tvrzení daně s ohledem na její tvrdost a mutatis mutandis též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, podle něhož je třeba v rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce přihlídnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona anebo z ústavního pořádku. Smyslem a účelem institutu úplného či částečného prominutí pokuty za neoznámení osvobozeného příjmu je korekce uložené pokuty ve výjimečných případech, kdy její výše s přihlédnutím k individuálním okolnostem věci a poměrům daňového subjektu neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Afs 245/2019-28).

24. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. listopadu 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)